

n: 4664

CEDOC
FONS
A VILADOT

Nº 116. ANY XX.

Barcelona, 1 Març del 1955

Reboll

Portantreu del C.C. del
Partit Socialista Unificat
de Catalunya.

MENTARIS, per Joan Comorera, secretari
general del Partit Socialista
Unificat de Catalunya.

La crisi del règim franquista. - Després de la manifestació carlina de Pamplona, uns capitans generals visitaren Franco, la va ésser una visita de cortesia, ni de pleitesia. Va ésser una visita política, molt semblant a la que altres capitans generals feren a Primo de Rivera, poc abans de l'esforçament.

En els rangs superiors de l'exèrcit la inquietud és palesa. Aquesta inquietud és una conseqüència del malestar creixent dels aristòcrates i dels burgesos, de no insignificants sectors del clergat. Malestar i inquietud que s'accentuen en la mesura que s'adonen i compenen l'abast del buit absolut que els pobles hispànics fan al règim franquista. Els falangistes, la "guardia de Franco", els bisbes són responsables a la misèria humana que els envolta, és moltes, crida assassinats, tortures, estrapaclagen, celebren congressos i "misiones", passen verges espines de canals i bragues "incorruptes", imposen l'embutiment integral a la premsa, la ràdio, el cinema, la literatura. No més ells parlen. No més ells és bellaguen, i pels contradictoris reserven la detenció, la tortura, la presó, el predi, Montjuich i el camp de la Bota, Granen que això és força i vitalitat, quan no són més que titelles tràgiques actuant en el desert.

El que ara s'inquieten i s'interroguen, varen sorprendre i vieren confondre l'aparent calma exterior amb resignació i acceptació. Avui copsen que el foc cova sota les cendres i que los suspires que los traspassen en són el testimoni. Copsen, també, que el terrorisme franquista, que el silenci obligatori, que la caduca de força dels sindicats verticals, que els consells de guerra i legals i clandestins no estableixen un règim, ans bé el podriguen, no són signes de fortitud al no de feblesa, i menen a un abim en el fons del qual il·legixen una contínueta que els separa deix.

On va Franco? Que vol Franco? Un "ordeno y mando" ha establert un "reino". Però, on és el rei? Qui serà el rei? Un "ordeno y mando" ha fet de Franco "Auxilio de España por la gracia de Dios". El salt de "camillio" a "rey", és una quimera? Un "ordeno y mando" creu el "consejo del reino" i mana que no més Franco nomenarà el "sucesor", "Sucesor" de què, si Franco no és "rey" i del "ordeno y mando"? No, per què i "ordeno y mando" parla del "trono y del rey". Caldria, doncs, que Franco s'autofaci rei abans d'nomenar a "sucesor" i... Francisco I el Israel!

El pensament de Franco i de la seva curullia cada dia tropana més. "Arriba", els darrers dies de febrer, ens advertia que "España necessita un estadista probado y que sea español por los cuatro costados". No cal pas afegir-hi el nom de Franco. "Arriba" puntualitza que "no puede pensarse en principios extranjeros educados en el extranjero" que és tanquen "en una torre de marfil" i reivindicuen "derechos caducos". No cal pas posar-hi el nom del pretendent "Don Juan", filla de mare anglesa, educat a Anglaterra i oficial de la marina de guerra britànica.

Francisco contra "Don Juan", la dinastia franquista contra la borbònica.

A Pamplona, Franco va afirmar que les guerres carlines del segle passat foren "las cruzadas", que el "movimiento nacional d'ara, la "cruzada" d'ara són la continuació d'aquelles. Així, doncs, el carlisme és la "verdadera tradición española". Així, doncs, Isabel II,

Alfons XIII, Maria Cristina, Alfons XIII, foren uns "usurpadors", negoció de la "tradicció espanyola". Així, doncs, "Don Juan", fill d'Alfons XIII i de mare anglesa, no té dret a rei vindicar una corona que el seu pare, el seu avi i la seva besàvia usurparen. Així, doncs, essent el candidat carlí, segons sembla, un vollet que no s'aguanta els trons, aquí no hi ha més que un rei possible: "Francisco I el Victoriós".

Per a satisfer els deliris de grandesa de Franco, els generals, els cardenals, els bisbes, els aristòcrates i els financers, els industrials i els comerciants, els terratinents i els monàrquics d'una i altra branca, varen desfermar la guerra civil i han avalat el terror franquista, sacrificant dos milions de vides humanes ?.

No és així el que volíem i, oríen ara, Franco és un usurpador, el règim franquista és il·legítim.

Usurpació ?. Il·legitimitat ?.

A Pamplona, Franco va desenvolupar la teoria jesuítica del poder d'origen il·legítim que cadové legítim pel bon ús que se'n fa. Per què aquesta i no l'altra sobre la legitimitat del "tiranocidi" ?. Si no l'acusessin d'usurpador, invocaria Franco la ciència tartufiada dels pares jesuïtes ?.

Naturalment, l'origen del poder franquista és il·legítim, per què Franco i els seus parelles varen aixecar-se en armes contra el règim i els governs legítims dels pobles hispànics.

S'ha legitimitat per un bon ús poder ?. Pels seus fruits el coneixereu, com diu l'Evangeli.

Bon ús econòmic ?. La classe obrera és esclava. Sense drets de sindicació, sense llibertat de pensament parlat o escrit, sense dret de reunió ni de sufragi, la classe obrera és explotada com mai per la burgesia i per la llagosta falangista. Cobrant salaris de misèria, els obrers han de fer, quan poden, 12 i 14 hores diàries i fins dues jornades cada dia, er a malviure ells i els seus familiars. El nivell de vida dels obrers hispànics és el més baix del món, ad-huc més baix que el dels negres de Santo Domingo que ni tan sols s'esmenta en les estadístiques dels organismes internacionals. Felçada per les malalties professionals, per la tuberculosi, la classe obrera hispànica condemna sense apel·lació un règim de fà i de mort.

Bon ús al camp ?. El 1931, 50.000 propietaris posseïen el 50% de la terra conreable 700.000 propietaris menors el 35%, 1.000.000 de pagesos mitjans i 11, 1.250.000 pagesos petits el 2% i 2.000.000 de jornalers no en posseïen gens. La República començà a treballar hi renuncià amb les lleis de reforma agrària i d'expropiació de les terres senyorials i la Generalitat de Catalunya amb la llei de contractes de conreu. Començada la guerra, la República expropià els propietaris facciosos i la Generalitat legislà la redistribució de terres, suprimint la renda i establint les tres unitats de conreu: familiar, cooperativa i col·lectiva (voluntària). Amb la victòria militar feixista, les lleis de la República i de la Generalitat foren anul·lades. Hem retornat al 1.931. Agreujada, però, la situació per les fenomenals estraperlades de l'"Instituto de Colonización". La dantesca misèria del camp espanyol, la podem veure i olorar en les coves i barraques de les ciutats.

Bon ús confessional ?. Certament, l'església vaticana espanyola ha fet un negoci gras. Cobre del pressupost espanyol per any més de 111 milions de pessetes. Tots els súbdits de l'Estat feixista espanyol han de pagar els drets de duana celestials: baptisme, confirmació, casament, confessió, comunió, extremaunció, dispenses, bulas, enterrament, més el suplement de les misses per amor a les ànimes del purgatori. Les captes, les subscripcions, les rifes són innumerables. Les recaptacions quan passen verges, santes i braços

"incorruptos", quan celebren congressos o "misiones", són fabuloses. Mai un poble miserable ha estat exprimit tan sistemàticament, tan implacablement. Els clergues estan arreu i no més ells i els falangistes poden parlar, escriure, reunir-se, mitinejar i manifestar-se - les processons d'ara són manifestacions polítiques- El nombre de capellans, de frares, de monjes, d'ordres religiosos s'ha multiplicat per cent i fan la llei a les escoles, instituts i universitats. El règim franquista és el manà i no és mou la fulla d'un arbre sense permís del bisbe o del rector. La religió catòlica, però, ha guanyat terreny ? Som més catòlica que abans ? L'arquebisbe de València ha confessat : "els nostres obrers no creuen en Deu o l'ignoren". En els dies del "Congreso Internacional Eucarístico" és van repartir per les fàbriques, gratis, el "calendario de la familia cristiana". En la fulla del mes de juny, llegim: "Después del Congreso Eucarístico Internacional" de Barcelona ? no veurem menys desiertas las iglesias de España en las misas del domingo ? . I en la de setembre, llegim: "Celebrar congresos eucarísticos muy solemnes y faltar luego a la misa los domingos es un triste caso de fe sin obras". El clergat espanyol i el règim franquista han demostrat que, al menys a Espanya, l'església vaticana i la llibertat són incompatibles.

Bon ús en obres públiques ? . Per a posar en bon estat de servei ferrocarrils, carreteres i ports, el règim que succeixi al franquisme haurà d'invertir anys i molts milers milions de pessetes. Si s'ha pogut dir que la millor defensa contra una invasió són les "carreteras infernales", és pot també assegurar que un dels obstacles majors a una economia sana és la xarxa ferroviària : travesses i balast podrits, rails vells que no suporten pes ni velocitat, locomotores asmàtiques, vagons de petit tonatge i escassos, cotxes matua lenics. En obres hidràuliques el règim franquista executa malament, lentament i amb materials d'estraperlo i presupostos burocràtics, el pla... de la República. I aixó no canviarà, per que el presupost de l'Estat franquista és i no pot deixar d'èsser un presupost de repressió terrorista.

Bons ús social ? . El règim franquista executa, degradant-les, les lleis de la República: de vellesa, d'accidents del treball, de malaltia, de maternitat. No ha représ la llei d'atur forçós que la República discutia quan els generals erjurs és pronunciaren. El "seguro" és la maledicció dels obrers i empleats "assegurats". Tothom coneix la pràctica dels metjes del "seguro": visites llanpec i, com remeis, aigua amb sucre o específics... que paguen comisió. Els franquistes han podrit una cosa útil.

Bon ús militar ? . Es cert que els militars comparteixen el poder amb els capellans i els falangistes. Gaudeixen de moltíssims privilegis: el millor sou de l'Estat, els millors "economats", "plusos" per qualsevol cosa, remuneracions de tot ordre en activitats "civils" lloguers insignificants en les grans i luxoses cases construïdes pels republicans dels camps de concentració. Més tercers parts del presupost són per a ells, la guardia civil i la guardia armada. Són, ademés, tabú. No més els clandestins, els il·legals poden jutjar-los, criticar-los. Són, mitjantçant els consells de guerra il·legals i clandestins, veritablement, amos de vides i de hisendes. Tècnicament, però no s'ha donat un pas. A les casernes segueix el clàssic estraperlo del ranxo i dels pinsos i no s'ha passat de l'"uno, dos, march". Els avions, els tancs, els canons, els vaixells de guerra són, encara, el museu de la guerra civil. El cobejat "ajut" tanqui no podrà modernitzar una entelèquia vella i corrompuda i no provocarà altra cosa que l'augment vertiginós del presupost espanyol. L'exèrcit espanyol no podrà fer front a cap exèrcit modern de l'exterior. Segueix essent un exèrcit de burberates, de casta, de "pronunciamientos" i de guerra civil: un gos que borda als de fora i mossega als de dintre.

Bon ús espanyol ? . Catalunya, Euzkadi i Galícia són "regiones" colonials. Catalans, bascos i gallesos, som "súbditos" de darrera categoria. Els nostres idiomes són "dialectos prohibidos". Els nostres himnes nacionals són subversius. Som, sense apel·lació, "rojo-separatistas". D'aixó en diuen "unidad española", la qual, com diu L.V.B., "está fuera de toda

discusión". Quan no és més que castellànització d'unes terres i d'uns homes que no som ni serem mai castellans. És la política clàssica d'antiunitat no dels reis catòlice-com és diu mentiderament - si no de l'alemany Carles I i del francès Felip V. D'Espanya els franquistes n'han fet una caricatura im possible i dels espanyols uns malhurats inferiors en drets humans als negres del Congo belga.

Bon ús internacional ?. Franco ha ofert als imperialistes ianquis dos milions de soldats, "los más baratos del mundo". I a canvi d'uns dol.lars els vol vendre l'Estat. No té més para ectiva que la tercera guerra mundial, sabent que Espanya, plaça d'armes i un cul, seria anihilada. Som els soldats de Txiang-Kai-Xec i l'admiració de Quirino, el filipí indigne que serà batut en les properes eleccions: car els filipins no han oblidat Rizal i no ignoren que Polavieja, general executor del patriota, fou un "cruzado" precursor dels "cruzados" d'ara.

El règim de Franco és il.legítim pel seu origen i pel mal ús que fa del poder. No és aquesta la conclusió dels capitans generals ?. El cas és que Franco, els va prometre que "aviat", per raons interiors i exteriors, disoldria la Falange i els sindicats verticals.

Continua el doble joc, com veurem.

=====

DESperta, CATALUNYA
13- 1.953

La teoria ha de viure en els fets i els fets han d'estar amaratats de teoria. Sense una teoria revolucionària justa, la classe obrera és víctima dels aventurera i dels històrics. Malmena les seves forces i a cada exaltació segueix l'aplanament que permet a la burgesia accentuar domini i explotació. Sense una pràctica conseqüent, però, la millor, la més justa de les teories revolucionàries degenera en especulació intel·lectualista: la classe obrera es immobilitzada o dividida per bizantinisme eixores.

Si Lenin i Stalin haguessin no més teoritzat, no s'haurien produït els dos fets més transcendents de la història humana: la Revolució Socialista d'Octubre i la construcció de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. Ni Lenin ni Stalin serien les figures màximes de la Humanitat.

La classe obrera de Catalunya ha, doncs, d'assimilar la teoria i la pràctica de Marx i Engels, de Lenin i Stalin.

Abans de la guerra la classe obrera de Catalunya era, en la pràctica, revolucionària. En la història del moviment obrer internacional, Catalunya és honorada. A Barcelona s'organitzaren els primers Sindicats d'Espanya i a Catalunya esclatà la primera vaga general, el segle passat. Si la classe obrera de Catalunya s'ha distingit per la seva combativitat, també s'ha distingit per la manca de perspectiva i per les calgudes verticals de depressió i de repressió. Catalunya ha estat, doncs, un exemple clàssic de pràctica sense teoria. Car el lerrouxisme no va ésser una teoria, si no una infame provocació policial, ni va ésser ni és ni serà mai teoria l'embolic filosòfic-místic-literari de l'anarquisme de l'anarcò-sindicalisme, del comunisme-llibertari i del falisme. Amb el primer, va sofrir l'experiència negativa i tràgica del 1909. Amb els segons va perdre les oportunitats històriques del 1917 al 1923 i de 1930 a juliol del 1936. La política castellanista del primer, la política castellanista dels segons, disfressada d'apoliticisme, d'anti-politicisme, tenien un denominador comú: la negació de Catalunya, del fet nacional català. La classe

obrer de Catalunya, dirigida per viarany de reacció i d'aventura, va ésser sempre delmada i tancada en carrerons sense sortida. No coneixia i, en certa momenta, refusava d'admetre aquesta veritat essencial: que essent la classe obrera columna vertebral de la nació havia i ha d'ésser-ne la classe dirigent.

Començada la guerra civil, creat el partit Socialista Unificat de Catalunya, la teoria i la pràctica de Marx i Engels, de Lenin i Stalin, varen, per primera vegada, exaltar i mobilitzar nuclis essencials de la classe obrera. Arribarem al gran tombent històric. I en uns mesos de lluites aferrissades i necessàries, el P.S.U.de C., partit marxista-leninista, esdevingué el primer partit nacional català. La classe obrera de Catalunya havia trobat el seu camí. Camí del qual ja no en sortirà més.

En la situació actual, la teoria i la pràctica de Marx i Engels, de Lenin i Stalin, ens conduiran a la victòria. Per què ens permeten establir i seguir les línies generals de l'acció decisiva.

Tenim davant nostre una qüestió prèvia: el règim franquista. I la perspectiva del post-franquisme.

Per a acabar amb el franquisme ens podem unir, ens devem unir amb tots els que vulguin combatre'l. La fi del franquisme, però, no és un acabament, si no el començament de quelcom superior en substància i en estructura.

La classe obrera de Catalunya, columna vertebral de la nació, ha de tenir, doncs, una política nacional pròpia.

.....

AJUT A TREBALL -. Hem rebut les següents quantitats: G.Puig i Pidemunt, 1.760 pessetes; G.Miquel Valdés, 800.

OBRERS, PATRIOTES, AJUDEU-NOS !

N N N N N N N N N N N N N N N N N

Barcelona, 16 de març del 1953

Al Comitè Central del Partit Comunista de Txecoslovàquia.

P R A G A

Estimats companys:

Amb el cor encara dolorit per la pèrdua irreparable del gran i estimat company Josep Stalin, ens ha arribat la terrible notícia de la mort de l'estimat company Clement Gotwald.

Estimats companys: No trobem les paraules adequades per a expressar-vos el nostre dolor. Veiem que el Partit Comunista i els pobles de Txecoslovàquia han perdut en el company Clement Gotwald l'artífex de llur règim de democràcia popular en camí del socialisme. Que el Partit Comunista i els pobles de Txecoslovàquia han perdut en Clement Gotwald l'artífex de la unitat dels obrers, de socialistes i comunistes i dels pobles txec i eslovac, amb l'aplicació de la teoria nacional de Lenin i Stalin, unitat que ha tingut la seva conclusió victoriosa tres anys després del triomf de la revolució democràtica i popular. Que el moviment obrer i progressiu internacional ha perdut un dels seus millors defensors, un dels seus millors combatents.

Estimats companys: En Clement Gotwald heu perdut, hom perdut, el company que en vida va saber garantir la integritat del règim de democràcia popular i la integritat de la independència nacional del vostre país txecoslovàquia. La seva afinada visió de la mena d'enemics que amenaçaven la pau i la integritat del vostre país va fer que els tals enemics poguessin ésser descoberts i castigats d'acord amb la vostra justícia de democràcia popular. La pèrdua del company Clement Gotwald és una pèrdua immensa per al vostre Partit Comunista, per als vostres pobles, per a tot el moviment

obrer i progressiu internacional, de la pau i del socialisme.

Rebeu, estimats companys, en aquestes hores d'intens dolor, el testimoni de la nostra solidaritat fraternal i de les nostres condolences més sentides.

El Comitè Executiu Provisional del Partit Socialista
Unificat de Catalunya.

A PROPOSIT DE LA REHABILITACIO DE 15 METGES SOVIETICS.

"La calúnnia contra militants honorats, encoberta amb la bandera de la "vigilància", és avui el procediment més estès per a encobrir, per a dissimular una activitat enemiga. Entre els calumniadors és on cal cercar més que enlloc, els nius de vespes dels enemics encara no desemascarats."

Aquestes justes paraules foren pronunciades per A. Idanov el 18 de març del 1939 davant del XVIIIè Congrés del P.C. (b) de la U.R.S.S. Era en el temps en el qual Stàlin i Bèria van acabar amb mà de ferro les extralimitacions i els crims del policia Ièiov. Car la mesura d'ara presa per Bèria en rehabilitar 15 metges soviètics no té res d'inèdita, ans bé s'encadena moralment amb la mesura d'Stalin i Bèria el 1939, com s'encadenarà de mà amb el càstig públic de que es faran mercixedors els aventurers que puguin sobreviure, sense que hi valgui la "categoria" del delinqüent.

Aquest acte del Govern soviètic ha d'alegrar i entusiasmar sense reserves el militant comunista, encara que es fereixin susceptibilitats inadmissibles d'alguns que havien anat massa depressa i massa lluny en jutjar i condemnar uns homes que estan en mans només que d'un jutge d'instrucció. La rehabilitació de 15 metges soviètics té encara per nosaltres, militants del P.S.U. de C. una altra valor: la de la proclamació de la perennitat de la justícia en els nostres rengles. És el camp on arriba sempre tard o d'hora, el torn per a que els provocadors paguin llurs malifetes. Malifetes que cometem de preferència amb l'arma vil de calúnnia. Aquesta arma en la qual excel·leix el Buro Politic del Partit Comunista d'Espanya que ha arribat a concebre la monstruositat d'assassinar Joan Comorera. Per això, a més de cercar el seu domicili a Catalunya, el calúnnia ara més rabiosament que mai per a preparar les condicions de la injustificable justificació.

Company del P.S.U. de C., del P.C. d'E.; obrer, pagés, intel·lectual, republicà, democrata, antifranquista de tant-se-val el partit o sindicat hispànic: A la vista del cop que el Govern soviètic ha donat als calumniadors dels 15 metges soviètics podràs valorar l'oportunitat i la importància del "DENUNCIEM" del nostre Partit; tindràs la confirmació de les paraules profètiques d'Idanov, amb les quals encapçalcm aquestes ratlles i que nosaltres dediquem al Buro Politic del Partit Comunista d'Espanya.

Reflexiona, estimat company !!!